

Savn

tiden går og går
samtidig sat på pause
navigerer i ukendt territorie
vil have hverdagen tilbage
fremtidens minder knust
holder med jerngreb om gamle
spildt tid hjemsøger mig
holder mig vågen
dag og nat
fuld af savn spørger jeg
om det snart er slut
tæller minutter og sekunder
længes efter fortiden

Tomhed

dagene flyder sammen
mister langsomt fornemmelsen af tid
mister fornemmelsen af mig selv
rastløs og træt
hver dag og hvert minut
så meget at give sig til
alligevel ingenting
er som et sort hul
fuld af tomhed
har glemt fortiden
ser ingen fremtid
har kun nuet
som ikke eksisterer

Positivitet

fundet hverdag i forandring
trods rutinen ligger i ruiner
holder hovedet højt
prøver i hvert fald
nu er der tid til alt
alt det man elsker
husker på gode gamle minder
ser frem til flere
skal først over på den anden side
vi kommer der en dag
fornemmer lyset forenden af tunnelen
jeg har lært at værdsætte livet

Vrede

tålmodigheden går snart i flammer
gør alt hvad jeg skal
intet er nok
min krop fyldes med frustration
mit liv knuses for øjnene af mig
hvorfor mig?
hvorfor nu?
fremtiden ser mere og mere sort ud
jo længere tid der går
følelsen af uretfærdighed bliver større
vreden er der fra top til tå
fokuset sværere at holde
alting falder sammen

Angst

lukker mig inde
inde bag mursten
inde i mig selv
jeg er ikke alene
angsten holder mig ved selskab
den fortæller det udenfor dræber
mens den æder mig op
den er en kendt ven
jeg lytter til den
går ikke udenfor
for det udenfor er ikke venligt
det er jeg ikke venner med
jeg er venner med angsten nu

Modløshed

jeg kan intet gøre
uret tikker
livet passerer for mine øjne
sidder i venteposition
uvisheden dræber mig langsomt
følger de satte rammer
stadig ingen vil høre på mig
jeg bestreber friheden
en lysere fremtid
det er for langt væk
dog gentager jeg det nok skal gå
snart tror jeg mine egne løgne